

De Hallen Haarlem
Grote Markt 16, Haarlem

Di t/m za 11⁰⁰ – 17⁰⁰ uur
Zo 12⁰⁰ – 17⁰⁰ uur

dehallenhaarlem.nl

Te zien in het **Frans Hals Museum**:
Van 25 maart t/m 20 augustus
2017 breidt Evelyn Taocheng Wang
haar domein uit tot in het Frans
Hals Museum, met haar video-
reeks *A Home Made Travel MV*
Series waarin ze een exotiserende
blik op de Waddeneilanden toont.

Colofon

Curatoren tentoonstellingen:
Xander Karskens en Ann Demeester
Assistentie Xander Karskens: Merve Açıkgöz en
Pauline Stoopman
Tekst: Merve Açıkgöz, Ann Demeester, Xander Karskens
Redactie: Annelieke van Halen, Neeltje Köhler
Vertaling: Mike Ritchie
Ontwerp: studio Hendriksen

Opbouw tentoonstellingen: Frans van Lieshout,
Ulric Roldanus, Gerard Nijssen, Erik van Rossum,
Wim Langendorff, Jos den Brok, Bergur Thomas Anderson,
Simon Skatka Lindell, Sjoerd Tim, Ian de Rooter, Finbar van Wijk

Kasper Bosmans

De kunstenaar bedankt in het bijzonder:
Fam. Bosmans-Mannaerts, voor de hulp met de vliegen en de
schepels; Piet Home, voor de morele en praktische hulp;
Bas Hendrixx, voor zijn oeverloos geduld; museumwinkel.nl,
voor de pluimen; Paul Geelen, voor de lift; Marc Foxx Gallery
(Marc, Rodney, Jeanha en Katie) en Gladstone Gallery
(Barbara, Laurence, Maxime en Alexia), voor hun structurele
en morele steun; P/////akt (Rob, Nienke en Valeria) voor de
gastvrijheid.

Richard Tuttle

Productie werk Richard Tuttle: Alexis Gautier
Met bijzondere dank aan:
Bart van der Heide
Kie Ellens en Chris Dercon
Stuart Shave en Jimi Lee @ MODERN ART, Londen
Anneke Klein
Tilburg Textiel Lab, Thea Veel, Suzan Russeler,
Martijn Van Strien
Ecological Textiles, Marita Bartelet
Guy Saint Hill, Saint Hill Lijsten
Libeco, Cathy De Blomme
Verilin, Ilse & Anne-Sophie Dedeken,
Weverij Flipts & Dobbels, Christine Debaes
Touwhuis Rotterdam
Deltracon, Dhr. Delchambre
Lankhorst Ropes
Christine Meindertma
De Linnenkring, Dhr. en mevr. Van Der Have
Zuiderzee Museum Enkhuizen, Johan Peerdeman
Verlimas, Patrick Verheyen
Anton Reurink
Weefwinkel Haarlem
Applied Arts Studio, Els Beusen
Greet Jacobs, Denise Biernaux,
De Bedoeling Vzw & The Great Hornbill Asbl.

Evelyn Taocheng Wang

Met dank aan:
Laurie Cluitmans
De Ateliers
Galerie Fons Welters
Antonia Carrara
Mondriaan Fonds
Kunstuur AVROTROS
Merve Açıkgöz
Neuzeit.tv
After 8 Books (Parijs)
Julia ter Maten

Productie kussens met bijzondere dank aan: Philipp Gulfler,
Nick Terra, Julia Mullie, Sands Murray Wassink, Lucia Bleeker,
Maria Momers, Lluís Panades Julia, Maaïke Hasselaar

Welkom in
De Hallen Haarlem

RICHHARD
TUTTLE

Richard Tuttle creëerde nieuw werk in de
Vleeshal dat inspeelt op de historie van het
zeventiende-eeuwse Haarlem als de Holland-
se stad waar damast, zilver en zijde van de
hoogste kwaliteit werden geproduceerd. In
de Verweyhal combineert Kasper Bosmans
historische en folkloristische verhalen met
objecten uit de collectie. Op de zolder-
verdieping van de Vleeshal toont Evelyn
Taocheng Wang nieuw installatie- en video-
werk waarbij ze zich liet inspireren door de
Haarlemse hofjescultuur en haar bewonder-
ing voor schilderkunst uit de Gouden Eeuw.
Uiteenlopend werk dat zich laat verenigen
door de interesse die alle kunstenaars heb-
ben in de uitdrukkingmogelijkheden van
specifieke materialen, waardoor hun werk
een grote materiële gevoeligheid kent.

Poëzie, sensitiviteit en elegantie zijn begrippen
die de boventoon voeren in deze serie soloten-
toonstellingen in De Hallen Haarlem. Het museum
heeft drie kunstenaars uitgenodigd om nieuw
werk te maken, dat is geïnspireerd op de
(Haarlemse) geschiedenis en de collecties van
het Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem.

KASPER
BOSMANS

EVELYN
TAOCHENG
WANG

Solotentoonstellingen
t/m 7 mei 2017

Evelyn Taocheng Wang

Allegory of Transience

De Chinese kunstenaar Evelyn Taocheng Wang (Chengdu, 1981) maakte speciaal voor haar tentoonstelling in De Hallen Haarlem twee nieuwe installaties, waarin ze oude en hedendaagse kunst met elkaar verbindt. *Allegory of Transience* vertrekt vanuit haar fascinatie voor Nederlandse schilderkunst uit de Gouden Eeuw.

De voorruimte van de Vleeshal-zolder heeft Evelyn Taocheng Wang *Vanitas* genoemd. Een titel die verwijst naar haar kennismaking in China met vanitas-schilderijen van Hollandse schilders uit de Gouden Eeuw. De voorstelling die zij zich tijdens haar jeugd vormde over de Gouden Eeuw, stond voor haar lange tijd gelijk aan de hele westerse kunst-geschiedenis. Een beeld dat – eenmaal in Europa aangekomen – bleek te botsen met de realiteit. Deze tragikomische anekdote over culturele misverstanden neemt Wang hier als uitgangspunt voor haar nieuwe ele identiteit, verlangen en eenzaamheid. In een geraffineerd spel met esthetische en iconografische vocabulaires van oost en west put de kunstenaar altijd uit haar eigen subjectieve ervaringen. Wang's eigen worsteling met haar seksuele identiteit ligt aan de grondslag voor haar werk in deze tentoonstelling en borrelt in veel van haar kunst net onder de oppervlakte. Zo raakte ze in Haarlem geïnspireerd door de (begijn) hofjes, die historisch een sociale functie vervulden voor alleenstaande vrouwen. In *Tulip Garden* (2016), dat bestaat uit ca. 1.500 met de hand geproduceerde papieren kussens met tulpmotieven, creëert ze een fictief hofje. Daaromheen hangen collage-tekeningen in eclectisch Chinees-westerse stijl. Wang roept hier een imaginaire wereld van begijnen in paradijselijke tuinen op.

In de achterruimte, die Wang *I.M.Personally* noemt, zijn videowerken te zien, waaronder de twee nieuwe video's *The Interview* (2016) en *Dusk* (2016). De films zijn gebaseerd op scripts waarin Wang haar romantische fantasieën en cross-culturele associaties loslaat op de historische context van het museum, en Haarlem. *The Interview* is een remake van een interview voor de Volkskrant Beeldende Kunst Prijs (die Wang in 2016 won). Dit werk is ontstaan in reactie op het beperkende format van de massamedia. Het originele interview gaf Wang geen tijd om in te gaan op onderwerpen zoals ideeën over lichaamscultuur. Om hier over te kunnen uitwijden, maakte Wang een langere remake van het interview. Hierin spreekt Wang in de museumdepots van het Frans Hals Museum over haar kunstenaarspraktijk in Europa en over de verschillen tussen de westerse en oosterse kunst, terwijl ze zich terloops laat flankeren door een bijna naakte man met 'ideale proporties'.

In *Dusk* legt Wang een link tussen haar vroegere leven in autoritair China en het leven van begijnen binnen een sociale gemeenschap. Deze vergelijking verbindt zij op metaforische wijze aan de psychologische gemoedstoestand van de jeugd van tegenwoordig en de veranderingen van lichaam, gedrag en gevoelens waarmee jongeren geconfronteerd worden. In haar videowerken suggereert Wang door performatieve en rituele handelingen dieperliggende symbolische en allegorische betekenissen. Met extreme beeldscherpte, harde belichting en een afstandelijke, mechanische cameravoering (van collega-kunstenaar Dan Walwin), weet ze in deze nieuwe videowerken een volstrekt eigen, vervreemdende wereld op te roepen.

Ondanks de variatie in media en artistieke methodes is er een zichtbare onveranderlijkheid in Wang's kunstenaarspraktijk. Het autobiografische karakter en haar spel met culturele verschillen en symbolen vormen het fundament van haar praktijk. Er klinkt bovendien een interesse in elegantie en decadentie door in haar werk: de hoofdpersonen in haar tekeningen, performances en videowerken lijken op zoek naar antwoorden, of zelfs verlossing, in de ervaring van schoonheid. Wang gebruikt haar intersectionele 'trans'-identiteit (trans-cultureel, trans-gender) om de kaders voor haar schoonheidsbegrip te bepalen, waarmee ze naar een alternatieve esthetische taal zoekt. De vraag wie of wat bepaalt wat schoonheid is, ligt aan de kern van de werken in *Allegory of Transience*.

Bij deze tentoonstelling verschijnt de publicatie Massage Near Me, uitgave van After 8 Books.

Richard Tuttle

Onderstaande tekst schreef Ann Demeester, directeur van het Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem en curator van de tentoonstelling, tijdens de voorbereiding van de expositie.

Het is in wezen altijd tegenstrijdig een (publieks)tekst te schrijven over een kunstwerk dat nog niet is geboren. Werk dat nog niet in concreto bestaat, laat zich moeilijk in woorden vangen. Wanneer dit het werk van Richard Tuttle betreft, is deze intrinsieke paradox een in steen gehouwen wetmatigheid. Gedurende zijn artistieke loopbaan die grofweg begint met zijn eerste tentoonstelling in de legendarische Betty Parsons Gallery in 1965, maakt Tuttle werk met stille middelen en fragiele materialen. Het is vaak ingetogen, letterlijk licht of klein en uitermate visueel. Tuttle maakt veel met weinig. Het blijft verwondering, opwinding (en soms frustratie) oproepen dat zijn sculptuur-schilderijen en objecten – opgebouwd uit bescheiden componenten als papier, karton, touw en textiel – zo materieel kunnen zijn en tegelijkertijd zo spiritueel aandoen.

De afgelopen 40 jaar is van zijn oeuvre met grote regelmaat gezegd dat het ‘elusive’ en ‘unsayable’ is. Men schrijft, terecht, dat het werk immuun is voor een traditionele definitie of omschrijving en zich daar zelfs (subtiel maar hardnekkig) tegen verzet. Zelf gebruikt Tuttle taal uiterst behoedzaam. Niet spaarzaam. Wel op kousenvoeten. Hij behandelt woorden als waren ze van porselein, breekbaar en bijna doorzichtig. Tuttle werd, vanuit zijn trans-historische interesse in kunst en objecten uit alle tijdperken van de Oudheid tot nu, uitgenodigd een tentoonstelling te realiseren als reactie op de gebouwen en collecties van het Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem. De kunstenaar sprak na een eerste werk-bezoek een onmiddellijke voorkeur uit voor de Vleeshal aan de Grote Markt. Een monumentale 17de-eeuwse markthal met karakteristieke witgekalkte gewelven en hardstenen vloer die uitermate markant is en onder geen beding kan worden gezien als een neutrale tentoonstellingsruimte. Het nieuwe werk – *as we speak* op 8 januari 2017 volop in wording – zal zich daar manifesteren. In een gebouw dat uit de tijd stamt waarin Haarlem het 17de-eeuwse Mekka was van zijde en damast, een plek waar Vlaamse textielarbeiders nieuwe uitzonderlijke technieken introduceerden en de zilverproductie van ongekende kwaliteit was. Informatie van dien aard vloeit niet rechtstreeks naar of in het werk. Het raakt het zijdelings.

De jonge Belgische kunstenaar Kasper Bosmans (Lommel, 1990) gebruikt in zijn werk symbolen, objecten en verhalen uit de folklore en mythologie. Als een soort artistiek antropoloog verzamelt hij intuïtief en associërend vergelijkingen en verbindingen tussen cultureel diverse verhalen en tradities. Deze combineert hij in schilderijen en sculpturen tot kleurrijke, mysterieuze beelden vol suggestieve symboliek.

In de tentoonstelling *The Words and Days* neemt Bosmans in een serie nieuwe werken verschillende tradities en verhalen uit de klassieke, Egyptische en Europese mythologie onder de loep. Uitgangspunt daarbij zijn kraanvogels en ibissen: twee vogels met een lange iconografische traditie. Het kernverhaal van zijn onderzoek komt uit de *Metamorfosen*, het dichtwerk van zijn Romeinse schrijver Ovidius. In dit werk worden de klassieke en Egyptische mythologie met elkaar verbonden aan de hand van het verhaal over de Romeinse god Mercurius (Hermes in de Griekse mythologie), die in ballingschap, vermomd als een heilige ibis in Egypte verbleef. Dit verhaal over de ibis verweeft Bosmans met de Europese en middeleeuwse interpretatie van de kraanvogel. In de middeleeuwen stond de kraanvogel symbool voor waakzaamheid. Men dacht namelijk dat de kraanvogel bij het rusten een steentje in zijn opgetrokken poot hield. Mocht hij in slaap vallen, dan zou het vallende steentje als een wekker dienen. Tegelijkertijd was de kraanvogel een belangrijke referentie naar de adel, die het alleenrecht had om deze vogels te eten. Om te kijken of de vogels volgroeid waren, werden ze in een mud geplaatst – een houten of ijzeren maateenheid ter grootte van een flinke emmer. Als ze eruit konden springen, waren ze groot genoeg om opgegeten te worden.

Deze uiteenlopende interpretaties van de kraanvogel en ibis brengt Bosmans niet onder in afgebakende categorieën. Integendeel, hij verankert ze tot een onlosmakelijke eenheid binnen de tentoonstelling. Een goed voorbeeld van Bosmans' associatieve werkwijze is zijn serie van dertig vlieg-sculptuurjes. Uit een selectie veren van verschillende soorten ibissen en kraanvogels – bijeengebracht uit collecties van vogelspecialisten – knoopte de kunstenaar 'vliegjes' die vissers gebruiken om in snelstromend water met een speciale werptechniek te vissen. Hiermee verbindt hij zijn interesse in de iconografie met een voorkeur voor materialen met onvermoede esthetische mogelijkheden, en met de technieken van volkskunst en kunstnijverheid. Bosmans maakt daarbij gebruik van ambachtelijke volkskennis en tradities uit zijn eigen omgeving, de landelijke Belgische Kempen. Zo produceerde hij de vliegvis-vliegen samen met zijn vader, die deze techniek beheerst. Met zijn aandacht voor volkstradities en rituele handelingen verbonden aan sociale geschiedenissen, klinkt in het werk

Ann Demeester

Haarlem, 8 januari 2017

In correspondentie met Bart van der Heide, hoofd Conservatoren & Onderzoek van het Stedelijk Museum, kunstenaar Alexis Gautier en ondergetekende spreekt Tuttle over het werk als waren het ongeboren wezens. Ze zijn er al, hebben duidelijke trekken en karakteristieken, alleen nog geen tastbare vorm in deze wereld. Hij beschrijft ze sec, met bijzondere aandacht voor hun materiële kenmerken. Alsof ze al immanent aanwezig zijn maar alleen nog niet zichtbaar zijn. De efemere plafondsculpturen die Tuttle voor de Vleeshal maakt, zijn concreet maar ook ongrijpbaar. Hij benoemt ze maar laat ze ook zweven in het ‘tussenin’ – de kleine gapende leegte tussen ding en woord.

Het zijn er zes. Zes werken. Nieuwe werken. Structuren die zich tussen het schilderij en de sculptuur in bewegen. Waarin specifiek voor de tentoonstelling vervaardigde materialen als hennep en synthetisch touw, zwart canvas, pigment en bijenwas – in Nederland of Vlaanderen geproduceerd – een rol spelen. Het werk lijkt een eigen wil te hebben. Tuttle is zich bewust van het feit dat dit vreemd, zelfs hermetisch en esoterisch kan klinken. ‘How strange this may sound to those uninitiated in the problematics of actually bringing something into the world’. Desalniettemin cultiveert hij hun ambiguïteit. Niet om het werk te mystificeren maar om te garanderen dat het kijken naar hun vorm, lijn en kleur in samenspel en samenhang met de ruimte optimaal mogelijk wordt gemaakt. Om ervoor te zorgen dat u vooral gaat kijken. Niet vanuit vooropgezette ideeën, verwachtingen of met een blik gekleurd door al te veel informatie. Niet zien maar kijken. Het is de rol van het museum, van haar curatoren of directeur, om werk toegankelijk te maken voor de bezoeker. Vaak zijn woorden hierbij het geijkte middel. Misschien is dat deze keer niet zo. Voorlopig is zwijgen de meest geschikte manier om het werk te laten bestaan. Tot u het zelf kunt zien. Vanaf 20 januari.

van Bosmans een subtiel kritische ondertoon door, die de kijker aanspoort om na te denken over onderwerpen als technologische vooruitgang en globalisering, versus orale tradities en het regionale.

Zijn interesse in de natuur en in natuurlijke materialen accentueert Bosmans in deze tentoonstelling door de leefomgeving van kraanvogels en ibissen te onderzoeken en hieruit relevante materialen te verzamelen. Zo komt de middeleeuwse symboliek van de waakzame kraanvogel terug in steentjes die de kunstenaar verzamelde in de habitat van deze vogels. Het voorrecht van de adel om kraanvogels te eten accentueert hij juist op symbolische wijze in zijn tentoonstelling door inhoudsmaten in de ruimte te plaatsen.

Naast andere objecten in bruikleen van binnen- en buitenlandse instellingen bevat de tentoonstelling een reeks nieuwe zogenaamde Legende-schilderijen, die de kunstenaar al jaren maakt en die fungeren als indexen van de onderwerpen die hij in de tentoonstelling aan de orde brengt. Ook maakte Bosmans speciaal voor *The Words and Days* een serie schilderijen op groter formaat, waarin hij de geometrische en decoratieve vormen uit zijn Legende-schilderijen verder uitwerkte. De indexicale beeld-elementen zijn hier verder geabstraheerd naar decoratieve patronen die niet meer terugverwijzen naar hun verhalende oorsprong, en zo een nog universeleere claim leggen.

Ook te zien, in het Collectiekabinet:

Gabriel Lester (Amsterdam, 1972) How to Act, 1999–2015

Licht- en geluidsinstallatie met 50 lampen en geluidstrack. Aangekocht met steun van het Mondriaan Fonds

De installatie *How to Act* biedt een meeslepende cinematografische ervaring zonder dat er filmbeelden aan te pas komen. Aan de hand van bundels gekleurd licht, die een choreografie uitvoeren op een soundtrack van nu eens romantische, dan weer spannende filmmuziek, krijgt de kijker een reeks suggestieve 'scènes' voorgeschoteld. Iedere toeschouwer zal daarbij in zijn verbeelding en zijn hoofd zijn eigen verhaal vormen. *How to Act* heeft in de loop van de jaren verschillende gedaantes aangenomen. Het wordt altijd site-specifiek geïnstalleerd; deze versie is in 2015 aangekocht door het Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem.

De Hallen Haarlem
Grote Markt 16, Haarlem

Tue to Sat 11⁰⁰ – 17⁰⁰ hrs
Sun 12⁰⁰ – 17⁰⁰ hrs

dehallen haarlem.nl

On view in the **Frans Hals Museum**:
From 25 March to 20 August, Wang extends her domain into the Frans Hals Museum with her video series *A Home Made Travel MV Series*, in which she casts an exoticizing gaze at the Wadden Islands.

Colophon

Curators of the exhibitions:
Xander Karskens and Ann Demeester
Assistant to Xander Karskens:
Merve Açıköz, Pauline Stoopman
Text: Merve Açıköz, Ann Demeester, Xander Karskens
Editing: Annelieke van Halen, Neeltje Köhler
Translation: Mike Ritchie
Design: studio Hendriksen

Installation of the exhibitions: Frans van Lieshout,
Ulric Roldanus, Gerard Nijssen, Erik van Rossum,
Wim Langendorff, Jos den Brok, Bergur Thomas Anderson,
Simon Skatka Lindell, Sjoerd Tim, Ian de Ruiter, Finbar van Wijk

Kasper Bosmans

The artist would like to thank:
Fam. Bosmans-Mannaerts, for their help with the flies and the bushels; Piet Home, for the moral and practical support; Bas Hendrixx, for his unlimited patience; museumwinkel.nl, for the feathers; Paul Geelen, for the lift; Marc Foxx Gallery (Marc, Rodney, Jeanha and Katie) and Gladstone Gallery (Barbara, Laurence, Maxime and Alexia), for their structural and moral support; P/////akt (Rob, Nienke and Valeria) for the hospitality.

Richard Tuttle

Production artwork Richard Tuttle: Alexis Gautier
With special thanks to:
Bart van der Heide
Kie Ellens and Chris Dercon
Stuart Shave and Jimi Lee @ MODERN ART, London
Anneke Klein
Tilburg Textiel Lab, Thea Veel, Suzan Russeler,
Martijn Van Strien
Ecological Textiles, Marita Bartelet
Guy Saint Hill, Saint Hill Lijsten
Libeco, Cathy De Blomme
Verilin, Ilse & Anne-Sophie Dedeken
Weverij Flipts & Dobbels, Christine Debaes
Touwhuis Rotterdam
Deltracon, Mr Delchambre
Lankhorst Ropes
Christine Meindertsma
De Linnenkring, Mr & Mrs Van Der Have
Zuiderzee Museum Enkhuizen, Johan Peerdeman
Verlimas, Patrick Verheyen
Anton Reurink
Weefwinkel Haarlem
Applied Arts Studio, Els Beusen
Greet Jacobs, Denise Biernaux,
De Bedoeling Vzw & The Great Hornbill Asbl

Evelyn Taocheng Wang

With special thanks to:
Laurie Cluitmans
De Ateliers
Galerie Fons Welters
Antonia Carrara
Mondriaan Fund
Kunstuur AVROTROS
Merve Açıköz
Neuzeit.tv
After 8 Books (Paris)
Julia ter Maten

For production of cushions, special thanks to: Philipp Gulfler,
Nick Terra, Julia Mullie, Sands Murray Wassink, Lucia Bleeker,
Maria Momers, Lluís Panades Julia, Maaïke Hasselaar

Welcome in
De Hallen Haarlem

RICHARD
TUTTLE

Richard Tuttle has created new work in the Vleeshal that relates to the history of seventeenth-century Haarlem, the Dutch city where damask, silver and silk of the highest quality were produced. In the Verweyhal, Kasper Bosmans combines historical and folklore tales with objects from the collection. In the attic of the Vleeshal, Evelyn Taocheng Wang shows new installation and video work, for which she takes inspiration from the courtyard culture of Haarlem and her admiration for painting from the Golden Age. Very diverse work that comes together through the artists' common interest in the expressive possibilities of specific materials, which endows their work with a great tactile sensitivity.

Poetry, sensitivity and elegance are notions that predominate in this first series of solo exhibitions at De Hallen Haarlem. The museum has invited three artists to make new work inspired by (Haarlem's) history and by the collections of the Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem.

KASPER
BOSMANS

EVELYN
TAOCHENG
WANG

Solo exhibitions
until 7 May 2017

Evelyn Taocheng Wang *Allegory of Transience*

The Chinese artist Evelyn Taocheng Wang (Chengdu, 1981) has made two new installations specifically for her exhibition at De Hallen Haarlem, in which she combines old and contemporary art. The point of departure for *Allegory of Transience* is her fascination with Dutch painting from the Golden Age.

Evelyn Taocheng Wang has given the title *Vanitas* to the front room of the Vleeshal. A title that refers to when, while still in China, she became familiar with the vanitas paintings of the Dutch artists of the Golden Age. For a long time, the idea of the Golden Age that she formed during her childhood was synonymous with the entire Western art history. An idea that – upon her arrival in Europe – proved to be at odds with reality. Wang takes this tragicomic anecdote about cultural misunderstanding as the starting point for her new work. Cultural stereotypes, sexual identity, desire and loneliness are important themes in this. The artist always draws on her own subjective experiences in a refined interplay of aesthetic and iconographic vocabularies from East and West. Wang's struggle with her own sexual identity is the basis for her work in this exhibition and simmers just below the surface in much of her art. Consequently, in Haarlem she became inspired by the beguinages, which historically fulfilled a social function for single women. In *Tulip Garden* (2016), which consists of c. 1500 hand-made paper cushions with tulip patterns, she creates a fictional beguinage. This is accompanied by collage drawings in an eclectic Chinese-Western style. Here, Wang evokes an imaginary world of beguines in idyllic gardens.

In the back room, which Wang calls *I.M. Personally*, she shows video works, including two new videos *The Interview* (2016) and *Dusk* (2016). The films are based on scripts in which Wang projects her romantic fantasies and cross-cultural associations onto the historical context of the museum and of Haarlem. *The Interview* is a remake of an interview for the Volkskrant Beeldende Kunst Prijs (Volkskrant Visual Art Award) which Wang won in 2016. This work was created in response to the limiting format of the mass media. The original interview did not afford Wang the time to address subjects such as ideas about body culture. To enable her to elaborate on this, Wang created a longer remake of the interview. In it, she talks in the museum depots of the Frans Hals Museum about her artistic practice in Europe and about the differences between Western and Eastern art, while occasionally accompanied by a nearly naked man with 'ideal proportions'.

In *Dusk* Wang establishes a link between her former life in authoritarian China and the life of beguines in a social community. She metaphorically relates this comparison to the psychological state of mind of today's youth and the changes of body, behaviour and emotions that confront young people. In her video pieces Wang uses performative and ritualistic actions to imply deeper symbolic and allegorical meanings. Through extreme sharpness, stark lighting and a distanced, mechanical camerawork (by fellow artist Dan Walwin), in these new videos she is able to evoke a completely unique, alienating world.

Despite the variety of media and artistic methods, there is an evident coherence in Wang's artistic practice. The autobiographical nature and her playful use of cultural differences and symbols are the foundation of her practice. Furthermore, an interest in elegance and decadence resonates in her work: the main characters in her drawings, performances and video works appear to be seeking answers, or even salvation, in the experience of beauty. Wang uses her intersectional 'trans' identity (transcultural, transgender) to delineate the context for her concept of beauty, with which she seeks an alternative aesthetic idiom. The question of who or what defines beauty lies at the heart of the works in *Allegory of Transience*.

The exhibition will be accompanied by the publication *Message Near Me*, published by After 8 Books.

Richard Tuttle

The text below was written by Ann Demeester, director of the Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem and curator of the exhibition, to accompany Richard Tuttle's presentation.

Essentially, it is always incongruous to write a text about a work of art that still has to be 'born'. Work that does not yet exist physically is difficult to capture in words. When it concerns the work of Richard Tuttle, this intrinsic paradox is a law carved in stone. Throughout his artistic career, which roughly begins with his first solo exhibition at the legendary Betty Parsons Gallery in 1965, Tuttle has been making work with muted means and fragile materials. It is often subdued, literally light or small and extremely visual. Tuttle makes a great deal with very little. It continues to elicit amazement, excitement (and sometimes frustration) that his sculpture-paintings and objects – made of modest components such as paper, cardboard, string and textile – can be so tactile and simultaneously seem so spiritual.

Over the past 40 years, his oeuvre has often been described as 'elusive' and 'unsayable'. Critics describe the work as immune to a traditional definition or description. More so the work seems to (subtly but persistently) reject verbal 'en-cagement'. Tuttle himself is extremely cautious in his use of language. Not economical, but treading warily. He treats words as if they were made of porcelain, fragile and almost transparent. Based on his transhistorical interest in art and objects from all eras, from antiquity to the present day, Tuttle was invited to realize an exhibition in response to the buildings and collections of the Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem. After an initial working visit, the artist immediately expressed a preference for the Vleeshal on the Grote Markt. A monumental 17th century market hall with characteristic whitewashed vaulted ceiling and a stone floor, which is highly distinctive and under no circumstances could be seen as a neutral exhibition space. The new work – still in progress as of 8 January 2017 – will make its appearance there. In a building that dates back to the time when Haarlem was the 17th century mecca of silk and damask, a place where Flemish textile workers introduced exceptional

new techniques and the silver production was of unprecedented quality. Information of this kind is not immediately expressed in or through the work. It touches on it indirectly.

In correspondence with Bart van der Heide, Chief Curator at the Stedelijk Museum, Alexis Gautier and myself, Tuttle talks about the works as though they are unborn creatures. They exist already, have obvious traits and features, but not yet a concrete form in this world. He describes them matter-of-factly, with special attention for their material characteristics. As if they are already intrinsically present, but as yet invisible. The ephemeral ceiling sculptures that Tuttle is making for the Vleeshal are tangible but also elusive. He names them but also allows them to float in the 'in-between' – the small gaping void between thing and word.

There are six of them. Six works. New works. Structures that operate between a painting and a sculpture. In which materials made specially for the exhibition, such as hemp and synthetic rope, black canvas, pigment and beeswax – produced locally in the Netherlands or Flanders – play a role. The work seems to have a will of its own. Tuttle is aware of the fact that this might sound strange, even hermetic and esoteric. 'How strange this may sound to those uninitiated in the problematics of actually bringing something into the world.' Nonetheless he cultivates their ambiguity. Not to mystify the work, but to fully enable the observation of its shape, line and colour, in interplay and harmony with the space. To ensure that primarily you as a visitor and viewer will observe. Not based upon preconceived ideas, expectations or with a view tinted by too much information. Not seeing but looking. It is the role of the museum, of its curator or director, to make work accessible to the visitor. Words are often the customary means by which to do this. Perhaps not in this case. For now, silence is the most appropriate way to allow the work to come into being. Until you can see it for yourself.

Ann Demeester,
Haarlem, 8 January 2017

Kasper Bosmans

The Words and Days
(mud gezaaid, free range)

The young Belgian artist Kasper Bosmans (Lommel, 1990) uses symbols, objects and stories from folklore and mythology in his work. As a kind of artistic anthropologist, he collects intuitive and associative comparisons and correlations between culturally diverse stories and traditions. In his paintings and sculptures he combines these into colourful, mysterious images full of evocative symbolism.

In the exhibition *The Words and Days* Bosmans examines various traditions and stories from classical Egyptian and European mythology, in a series of new works. The points of departure for this are cranes and ibises: two birds with a long iconographic tradition. The central story of his research derives from the poem *Metamorphoses*, by Roman writer Ovid. In this work, classical and Egyptian mythology are interconnected on the basis of the story of the Roman god Mercury (Hermes in Greek mythology), who, though exiled, remained in Egypt disguised as a sacred ibis. Bosmans weaves this story about the ibis with the European and medieval interpretation of the crane. In the Middle Ages, the crane was a symbol of vigilance. People thought that, while resting, the crane held a stone in its raised claw. Should he fall asleep, the falling stone would serve as an alarm clock. At the same time, the crane was an important reference to the nobility, which had the exclusive right to eat these birds. To check if the birds were fully grown, they were placed in a mud – a wooden or iron measuring device the size of a large bucket. If the birds were able to jump out, they were big enough to be eaten.

Bosmans does not place these differing interpretations of the crane and ibis in separate categories. On the contrary, he joins them into an inseparable unit within the exhibition. A good example of Bosmans' associative method is his series of thirty fly sculptures. From a selection of feathers from different species of ibis and crane – gathered from the collections of ornithologists – the artist makes 'flies' that fishermen use to fish in fast-flowing water with a special casting technique. With this, he connects his interest in iconography with a preference for materials with unexpected aesthetic possibilities, and with the techniques of folk art and crafts. Bosmans makes use of traditional knowledge and folk traditions from his own environment, the rural Belgian Kempen. Thus he produces the fishing flies together with his father, who has mastered this technique. With his focus on folk traditions and rituals associated with social histories, a subtle critical

Also showing, in the Collection Cabinet:

Gabriel Lester (Amsterdam, 1972)
How to Act, 1999–2015
Light and sound installation with 50 lamps and soundtrack
Acquired with support from the Mondriaan Fund

The installation *How to Act* offers an immersive cinematic experience without the use of film images. On the basis of bundles of coloured light, which perform a choreography to a soundtrack of sometimes romantic, sometimes exhilarating film music, the viewer is presented with a series of evocative 'scenes'. Each viewer will thereby create their own story with their own imagination, in their mind. *How to Act* has assumed different forms over the years. It is always a site specific installation; this version was acquired by the Frans Hals Museum | De Hallen Haarlem in 2015.

undertone resonates in Bosmans' work, which encourages the observer to think about topics such as technological progress and globalisation versus oral traditions and the regional.

In this exhibition, Bosmans underlines his interest in nature and natural materials by examining the habitat of cranes and ibises, thereby collecting relevant materials. Thus the mediaeval symbolism of the vigilant crane reappears in stones that the artist collected in the habitat of these birds. He highlights the privilege of the nobility to eat cranes in a symbolic manner in the exhibition, by placing capacity measurements in the space.

Among other objects on loan from Dutch and foreign institutions, the exhibition includes a new series of so-called Legend paintings, which the artist has been making for years and that function as indices of the topics that he addresses in the exhibition. Bosmans also made a series of paintings in a larger format specifically for *The Words and Days*, in which he further develops the geometric and decorative forms from his Legend paintings. In these, the indexical visual elements are further abstracted into decorative patterns that no longer refer back to their narrative origins, and thus make a more universal claim.